

လုံး ချင် : ဝတ္ထု သစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

ညိုချက်ပြင်းသောချစ်ခြင်းမီ

ဝန် : ချီ သိန်း ဝတ္ထု ၂၀၁၂

အခန်း(၁)

"ဟယ်... တူယဉ်မှီ... ဒါ... ဒါက ဘယ်လိုပုံစံကြီးဖြစ်လာတာလဲ... ကြည့်စမ်းပါဦး... နင့်ဆံပင်တွေ နင့်ဆံပင်တွေက"

အပတ်စဉ်ထုတ်နေကျ သတင်းဂျာနယ်စာစောင်လေး အေးအေး ဆေးဆေးထိုင်ဖတ်နေတဲ့ သဝဏ်လွှာတစ်ယောက် အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းမလေးရဲ့ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြားပင် ဖြစ်သွားရသည်။

"ဟင်း... ဟင်း... အရမ်းအံ့သြသွားပြီလားလွှာ... ဒါက စတိုင်အသစ်လေ... ဘယ်နှယ်လဲ... အိုကေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပုံစံဖြစ်အောင် မနည်းပြင်ထားရတာနော်၊ ဒီနေ့ကစပြီး ဒေါ်မဟာစံကို ငါရင်ဆိုင်တော့မှာလေ... အဲဒီလိုရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ပထမဆုံးလုပ်ရမှာ က ပန်းရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ပုံစံပဲလေလွှာ... ဒါကြောင့် ... ဆံပင်ပုံစံကို စပြင်ထားတာ... ဘယ်နှယ်လဲ..."

"ဒါဆို... နင့်ဆံပင်တွေက တကယ်ညှပ်လိုက်တာလား"

"အတုစွပ်ထားတာဟ... မဆိုးဘူး၊ နင်တောင် ငါ့ကို တအံ့တသြဖြစ်သွားရင် ငါလုပ်တာသေသပ်သွားပြီပေါ့လေ... ဟုတ်လားလွှာ"

"အင်း... တော်တော်လေးလက်ရာသေသပ်တယ် တူယဉ်မှီ နင့်ကိုစမြင်မြင်လိုက်ချင်း ဆံပင်တွေအတိုညှပ်ချလိုက်တယ်လို့ တောင်ထင်မိတာ... ငါလန့်သွားတာပဲဟယ်..."

"ဟင်း... ဟင်း.. မညှပ်ပါဘူးလွှာရယ်"

"တူယုဉ်မှီ ..."

"ဘာလဲ... လွှာ"

"နင်က... နှင်းဆီပန်းတွေ ဘယ်မှာ သွားရောင်းမှာ လဲ"

"ဟဲ့... ဘယ်မှာ သွားရောင်းရမှာ လဲ... ဒေါ်မဟာစံ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စံ
တော်ဝင်ရတနာကုမ္ပဏီရှေ့မှာ သွားရောင်းမှာ ပေါ့လွှာရဲ့ ..."

"ဖြစ်ပါ့မလားဟယ်... ပြဿနာတွေလည်း တက်နေပါဦးမယ်... နင့်
စိတ်ထဲ ထင်ကရာတွေ ဇွတ်လုပ်မနေနဲ့ တူယုဉ်မှီ... ငါ နင့်ကို စိုးရိမ်တ
ယ်..."

"ဟား... ဟား... ဘာလဲ... နင်ကကြောက်နေတာလားလွှာ"

"မဟုတ်ပါဘူး... တူယုဉ်မှီရယ်၊ ငါက ဘာကိုကြောက်ရမှာ လဲ၊ နင့်
အတွက်ပဲ စိတ်ပူလို့ သတိပေးတာပါ၊ အဲဒီမိန်းမကြီးကိုမုန်းတဲ့ စိတ်တစ်
ခုတည်းနဲ့ ဘာမှ မမြင်နိုင်လောက်အောင် နင့်စိတ်တွေ

လွတ်ထွက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ..."

"အေးပါ... လွှာရယ်၊ ငါသတိထားပါ့မယ်..."

"ဒါနဲ့ ... နင်က ဒီဆံပင်ပုံစံပြောင်းတာလေးနဲ့ တင် ပြီးပြီလား တူယု
ဉ်မှီ... ဒေါ်မဟာစံရဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ပန်းသွားရောင်းမယ့်ပုံစံက ဒါပဲလား
၊ ဟင်း... ဟင်း... နင့်ပုံစံက လမ်းဘေးနှင်းဆီပန်း လိုက်ရောင်းနေတဲ့
ကောင်မလေးပုံစံ လုံးဝမပေါက်ဘူးသိလား... လှပဖူးစင်နေတဲ့ နင့်မျက်
နှာလေးက ပန်းသည် မလေးဆိုတဲ့ စာတန်းနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ ကို မအ
ပ်စပ်ဘူး တူယုဉ်မှီ ..."

"မပြီးသေးဘူးလေ လွှာရဲ့ ... ဆန္ဒတွေဘာဖြစ်လို့ စောနေတာလဲ... တစ်နှစ်တိတိအချိန်ပေးပြီး ကြိုးစားပမ်းစားသင်ယူခဲ့ရတဲ့ မိတ်ကပ်ဆံ ပင်သင်တန်းက အလကားမှ မဟုတ်တာ၊ နင်နောက်ထပ်နာရီဝက်ပဲ စောင့်... ဟောဒီမှာ တွေ့လား... ငါဝယ်လာခဲ့တဲ့ မိတ်ကပ်အကောင်း စားဘူးတွေ၊ ဒါတွေနဲ့ ဆင်းရဲသားကောင်မလေးပုံစံဖြစ်အောင် ငါအသွင် ပြောင်းပြမယ်လွှာ... နင်ခဏပဲ သည်းခံပြီးစောင့်ကြည့်ပေး..."

ပြောပြီး တူယဉ်မှီက အခန်းလေးထဲ ပြန်ဝင်သွားပြန်ပါသည်။ ဆန္ဒ တွေ ပြင်းထန်နေတဲ့ တူယဉ်မှီအကြောင်းစဉ်းစားပြီး ခေါင်းလေးကို လေးတွဲစွာပင် ခါယမ်းကာ သက်ပြင်းမောကလေးသာ ကျိတ်ချမိပါ တော့၏။ မတတ်နိုင်ဘူးလေ... ကံကြမ္မာက ဒီအတိုင်း ဖန်လာတာကို။

နောက်ထပ် နာရီဝက်ပဲစောင့်ကြည့်လိုက် ဆိုသည့် အတိုင်းပင် နာရီ ဝက်ခန့်အကြာတွင် တူယဉ်မှီ တစ်ယောက် အပြင်ဘက်သို့ပြန်ထွက်လာ ပါသည်။

"ဘုရားရေ..."

သဝဏ်လွှာမျက်လုံးတွေ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားရပြီ။ အချိန်ခဏလေးအတွင်းမှာ ပဲ ပန်းသည် ကောင်မ လေးပုံစံ အသွင်ပြောင်းသွားအောင်ကို တူယဉ်မှီက ရုပ်ဖျက်ပြလိုက်တာ လေ။ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားကအစ တကယ့်ကို ဆင်းရဲသားပုံစံ အဟောင်းထည်လေးတွေနဲ့ ဆံပင်က ခပ်တိုတိုကုပ်ဝဲလေး။

ဝင်းအိနေတဲ့ အသားအရေလေးကအစ ညိုညစ်ညစ်လေးနဲ့ နေလော င်ခံအသားလိုပါ။ မိတ်ကပ်အစွမ်းပကားကတော့ ရှယ်ပါပဲ။ သဝဏ်လွှာ ပင် လက်ဖျားခါသွားရပြီ။

"ဘယ့်နှယ်လဲ... သဝဏ်လွှာ၊ ဒီလောက်အနေအထားဆိုရင်

အဆင်ပြေပြီ မဟုတ်လား"

"အံ့သြစရာကောင်းလိုက်တာ၊ ငါတောင် နင့်ကိုမမှီတိမိတော့ဘူး တူယှဉ်မှီရယ်... နင်တော်လိုက်တာဟာ၊ နင့်ရဲ့ မိတ်ကပ်ပညာက တကယ့်ကို ပြောင်မြောက်တာပဲ၊ ငါတောင်အားကျသွားပြီ တူယှဉ်မှီ၊ နင့်ကို ဒီပုံစံနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရင် ငါလေ ဒါဟာ တူယှဉ်မှီပါလားဆိုတာတောင် သိမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား... နင့်အရမ်းတော်တာပဲ တူယှဉ်မှီရယ်..."

"ဖြစ်ရမယ်လေ... အဲဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာ ပေါ့ တူယှဉ်မှီပဲဟာ၊ ဟင်း... ဟင်း..."

တူယှဉ်မှီတစ်ယောက် သူမရဲ့ လှပဖူးစင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးရယ်၊ ဝင်းနှစ်နေတဲ့ လည်တိုင်ကြောကြောလေးရယ်၊ ဖြူစင်ဝင်းအိနေတဲ့ လက်မောင်းသားလေးတွေရယ်၊ ခြေသလုံးသားလေးတွေရယ်၊ ခြေဖမိုးလေးတွေရယ်၊ ခြေချောင်းလေးတွေကအစ ညိုညစ်ညစ် မိတ်ကပ်ရောင်တွေသုံးပြီး ကာလာပြောင်းပစ်လိုက်သည်။ ။

အဝတ်အစားတွေကိုလည်း အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်အောင် လေဟာပြင်ဈေးထဲက အဟောင်းဆိုင်ကနေ စိတ်ကြိုက်ရွေးဝယ်လာခဲ့မိ၏။ ပထမဦးဆုံး အိမ်မှာ အစမ်းပြင်ဆင်လိုက်တာပါ။

"တူယှဉ်မှီ..."

"ပြောလေ... သဝဏ်လွှာ"

"နင့်ပုံစံကို အခုလိုမြင်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတော့ တော်တော်လေးကောင်းတယ်သိလား၊ တကယ့်ကို ဆင်းရဲတဲ့ ပန်းသည် ကောင်မလေးရဲ့ ဒီခိုင်းအပြည့်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ အသားလေးက ညိုညစ်နေပေမယ့် နင့်မျက်နှာလေးက အရမ်းကိုချစ်စရာကောင်းနေတာပါပဲတူယှဉ်မှီရယ်"

... ဝိုင်းစက်နေတဲ့ နင့်ရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ကော့ချွန်းနေတဲ့ နင့်ရဲ့ မျက်
တောင်လေးတွေ စင်းကျနေတဲ့ နှာတံချွန်ချွန်လေးတွေနဲ့ ပြည့်တင်းဖူးစ
င်နေတဲ့ နင့်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ဆင်းရဲသားပေမယ့် သိပ်လှတဲ့
ဆင်းရဲသူမလေးပုံစံကိုဖြစ်နေတာ သိလား၊ ပြီးတော့... နင်ပိုင်ဆိုင်ထား
တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် တောင့်တောင့်တင်းတင်းလေးကလည်း ဘယ်လိုအဝတ်
အစားမျိုးကိုပဲ ဝတ်ထား ဝတ်ထား စွဲမက်စရာကိုကောင်းနေတာဟ..."

"ဘာပဲပြောပြော ... ငါ့ပုံစံလေးပြောင်းသွားတာကတော့ အမှန်ပဲ မ
ဟုတ်လား သဝဏ်လွှာ ..."

"အင်း ... ဟုတ်တယ် ... တူယှဉ်မှီရဲ့ နဂိုပုံစံကတော့ ပျောက်သွားပြီ
... ဒါနဲ့ နင်က ဒီပုံစံနဲ့ နှင်းဆီပန်းရောင်းပြီး ဒေါ်မဟာစံဆိုတဲ့
သူဌေးမကြီးကို ဘယ်လိုလက်စားချေမလဲဟင်၊ အဲဒါ ... ငါသိချင်လို့
မေးတာပါ"

"သူ့ကို စိတ်ချောက်ချားနေအောင် လုပ်ချင်လို့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... လွှာ၊ သူ့စိတ်တွေ ချောက်ချားသွားအောင် လုပ်ချင်
လို့ လေ ... အဲဒီမိန်းမကြီးက နှင်းဆီပန်းတွေကိုမြင်တိုင်း အမြဲသွေးလန့်
တုန်လှုပ်နေတတ်တဲ့ သူပဲ၊ ဒါကြောင့် ... သူသိပ်မုန်းတီးကြောက်ရွံ့နေ
တတ်တဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ သူ့စိတ်တွေမတည်ငြိမ်အောင် ဖန်တီးမှာ ..."

ပြောရင်းနဲ့ တူယှဉ်မှီရဲ့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စူးရှသွားရသည် ။

"သူ့ကုမ္ပဏီရှေ့ကိုသွားပြီး နှင်းဆီပန်းတွေကို အလကားပေးသလော
က်ဈေးနဲ့ ကို သွားရပ်ရောင်းမှာ လွှာ ... အဲဒါ သူ့ကို လက်စားချေဖို့ ငါ
ရေးဆွဲထားတဲ့ အစီအစဉ်နံပါတ်တစ်ပဲ၊ အဲဒီအစီအစဉ်အတိုင်း မနက်ဖြ
န်ကစပြီး ငါစလှုပ်ရှားတော့မှာ လေကွာ ..."

"နေပါဦး တူယှဉ်မှီ ... အဲဒီ စံတော်ဝင်ရတနာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီး ဒေါ်မဟာစံက ဘာကြောင့် နှင်းဆီပန်းတွေကိုမြင်တိုင်း သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေရတာလဲ၊ အဲဒါက ... ဘာသဘောလဲ တူယှဉ်မှီ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေလို့ လဲဟင်"

"အဟင်း ... ဟင်း ... ပတ်သက်တာပေါ့လွှာရယ် ..."

တူယှဉ်မှီရဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လှပစွာကွေးညွတ်သွား၏။ အပြုံးလေးတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ။ ထိုအပြုံးလေးထဲတွင် တော့ နာကျင်မှုတွေက အပြည့်နဲ့ ပေါ့"

"အခုဆိုရင် ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းစီးပွားရေးပိုင်းမှာ ဒေါ်မဟာစံဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက အခုမှ အသက်လေးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့ အရမ်းကိုပဲ နုပျိုလန်းဆန်းနေတာပေါ့ဟ၊ ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးလုပ်နေတဲ့ ဒေါ်မဟာစံရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကျော်ဇောမှုက အံ့မခန်းပဲလေ၊ မဟာစံဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် သိန်းချီတန်တဲ့ ချိတ်တွေကိုထည်လဲဝတ်ပြီး အစည်းအဝေးပွဲတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ဖက်ရှင်ရှိုးပွဲတွေ တက်တက်လာတာ နင်အမြင်ပဲ မဟုတ်လားကွာ ..."

"အေး ... ဟုတ်တယ်နော် တူယှဉ်မှီ၊ နင်ပြောမှ ပဲ ငါသူ့ပုံစံကိုမျက်လုံးထဲ ပြန်မြင်ယောင်လာမိတယ်၊ ရေရေလည်လည်လှတဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ လှတာထက် သူ့မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်နေဟန်က ကျက်သရေရှိတာဟ၊ မဟာစံတာသိလား၊ အောက်ကချိတ်ထဘီနဲ့ အပေါ်က ပိုးပြောင်လေးတွေကို ဒီ ဇိုင်းလှလှလေးတွေ ချုပ်ဝတ်ထားတတ်တဲ့ သူ့ပုံစံက တကယ့်ကိုပြီးပြည့်စုံတဲ့ အလှတရားတွေနဲ့ ပျော်ဝင်နေတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကြည့်ရသလိုပဲ၊ တကယ့်ကို အသက်ဝင်တယ် တူယှဉ်မှီ ..."

"အေး... အဲဒါပဲပေါ့ ... ငါပြောချင်တာက အဲဒါပဲလွှာ၊ ဒီအရွယ်မှာ

တောင် ဒီလောက်လှရင် သူ့အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်က ဘယ်
လောက်ထိတောင် လှပကြွရွှေနေလိမ့်မလဲဆိုတာ နင်စဉ်းစားသာကြည့်
တော့လွှာ ..."

"အင်းနော် ... အဲဒီလောက်သိပ်လှတဲ့ ဒေါ်မဟာစံက အဲဒီတစ်ဆယ့်
ရှစ်နှစ်အရွယ်တုန်းက အရမ်းကိုဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
ခဲ့တာလေ။ ခန့်မိုး ထရံကာ ဝါးကြမ်းလေးကိုခင်းထားတဲ့ အိမ်လေးထဲမှ
အဖေက အရက်သမား၊ အမေက လမ်းဘေးဈေးသည် နေခဲ့တာက
ဆင်ခြေဖုံးမြို့သစ်လေးမှာ လေ ..."

"အို ..."

တူယုဉ်မှီစကားကြောင့် သဝဏ်လွှာမှာ အံ့သြမယုံကြည်နိုင်သလိုဖြစ်
ခဲ့ရပြီ။

"နင် အရမ်းအံ့သြသွားတယ် မဟုတ်လားလွှာ ..."

"ဟုတ်တယ် ... တူယုဉ်မှီ၊ အခုချိန်မှာ စီးပွားရေးလောကမှာ အအော
င်မြင်ဆုံးဖြစ်နေတဲ့ ဒေါ်မဟာစံဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သမီး အ
ရွယ်လောက်က အရမ်းဆင်းရဲခဲ့တာဆိုတော့ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်အတွင်း
ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့လို့ ဒီလောက်တောင် ကျိုကျိတ်က လက်ညှိုးထိုးမလွဲ
တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံသွားရတာလဲ တူယုဉ်မှီ ..."

"အဲဒါပဲ လွှာ ... အဓိကသော့ချက်က အဲဒါပဲလေ ... တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်
အရွယ် ပန်းသည် မလေး မဟာစံက ... အရမ်းကို
ကြွယ်ဝချမ်းသာသွားရတဲ့ အချက်ကို ငါပြောပြမယ် ..."

"ဘာရယ် ... ဘယ် ... ဘယ်လို တူယုဉ်မှီ ... ပန်းသည် မလေး မဟာ
စံ ... ဟုတ်လား"

"အဲဒီအချိန်တုန်းက ဒေါ်မဟာစံက နှင်းဆီပန်းတွေရောင်းတဲ့ ပန်းသ
ည် မလေးလေလွှာ ..."

အမှတ်မထင်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ စကားကြောင့် သဝဏ်လွှာမှာ မျက်
လုံးလေးတွေပင် ပြူးဝိုင်းလို့ ။

"ဟင်း ... ဟင်း ... နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးတွေနဲ့ သူများ အိမ်ထောင်
ရေးကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျိကျိတက်ချမ်းသာသွားတဲ့ ဒေါ်မဟာစံရဲ့ ရက်စက်
လှည့်စားမှု ... ဒါကို အကောင်းဆုံးလက်စားပြန်ချေနိုင်ဖို့ ပန်းရောင်းတဲ့
ကောင်မလေးပုံစံ ငါပြန်လုပ်ထားတာ၊ နှင်းဆီပန်းပွင့်လေးတွေကို မြင်
တိုင်း သူ့လိပ်ပြာသူမလုံလို့ အဝေးကနေရှောင်နေတဲ့ ဒေါ်မဟာစံရှေ့ကို
ငါကိုယ်တိုင် နှင်းဆီပန်းလေးတွေ ရောက်အောင်ကိုပို့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တာလေ ... နှင်းဆီပန်းကိုမြင်ရင် တစ္ဆေအခြောက်ခံနေရသလို သွေးလ
နံ့တုန်လှုပ်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်မဟာစံဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဆီ နှင်းဆီပန်းတွေပို့
ဖို့ပဲ ငါဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ ..."

"ငါသဘောပေါက်ပြီ တူယှဉ်မှီ ..."

"ဒါနဲ့ ... ဒေါ်မဟာစံ ဖျက်ဆီးဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ သူတွေကရော တူယှဉ်မှီ
... ဘယ်သူတွေလဲဟင် ... ငါသိခွင့်ရှိလားတူယှဉ်မှီ သိချင်လို့ မေးတာသ
က်သက်ပဲနော် ... နင်အခက်အခဲဖြစ်တယ်ဆိုလည်း မပြောပါနဲ့ တူယှဉ်
မှီ ... ရပါတယ် ..."

တူယှဉ်မှီအသံလေး တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ပင့်သက်လေးကို ချလို
က်၏။ သဝဏ်လွှာဆိုတာ တခြားသူမှ မဟုတ်တာ။ တူယှဉ်မှီရဲ့ အခင်မ
င်ရဆုံးသူငယ်ချင်းမလေးပဲလေ။ နယ်ကနေရန်ကုန်ကို တက်လာနိုင်တာ
သဝဏ်လွှာကျေးဇူးပါပဲ။ သဝဏ်လွှာအဒေါ် ပိုင်ဆိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းမှာ နေ
ပြီး အလှပြင်သင်တန်းကို သင်ခဲ့ရသည် ။ သဝဏ်လွှာက ပညာရေးနဲ့ ပ

တ်သက်တဲ့ အပြင်သင်တန်းတွေ တက်သလို တူယှဉ်မှီကတော့ အလှပြင်
သင်တန်းကို အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်အောင်ကို သင်ခဲ့တာပဲလေ။

ခုတော့ ...

တူယှဉ်မှီက ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်လိုက်ပြီ။
သဝဏ်လွှာနဲ့ ပဲ အတူတူနေကြ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအနေနှင့် ပဲ တူယ
ှဉ်မှီအလှပြင်ဆိုင်ကြီးတွေ သုံးဆိုင်လောက်ဖွင့်ထားသေးသည် ။

"သဝဏ်လွှာ ..."

"ဟင် ..."

"ဒေါ်မဟာစံ ရက်ရက်စက်စက် ဒုက္ခပေးသွားတာ ငါ့အန်တီတို့ လင်
မယားကိုလေ ..."

"အို ..."

သဝဏ်လွှာတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသားကလေးကို ဖြစ်သွား
ရတော့တာပါပဲ။

တူယှဉ်မှီရဲ့ အန်တီလေးတို့ လင်မယားကိုတဲ့ လေ။

အခန်း(၂)

"နှင်းဆီပန်းတွေရမယ်နော်"

"နှင်းဆီပန်းတွေရမယ် ... တစ်ပွင့်မှ နှစ်ဆယ်တည်းပါ"

"လျှော့ဈေး ... လျှော့ဈေး ..."

ပန်းသည် ကောင်မလေးရဲ့ အော်သံလေးကြောင့် စံတော်ဝင်ရတနာ ကုမ္ပဏီထဲမှ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးတွေရော ကောင်လေးတွေပါ အပြင် ဘက်ကအော်သံစူးစူးလေးဆီ အာရုံတွေစုဝေးကျရောက်နေကြ၏။

"တန်လိုက်တာဟယ် ... နှစ်ဆယ်ဆိုပဲ ... ကြည့်စမ်း"

"အေးလေ ... ဟုတ်ပဲ ... တန်လိုက်တာ သွားကြည့်ရအောင်"

"ထူးဆန်းလိုက်တာ ... အရင်က ဒီနှင်းဆီပန်းသည် လေးကို ဒီနေရာမှာ လာရောင်းတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး"

"ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ လာအော်ပြီးရောင်းနေတာဟဲ့ ..."

"မဆိုးဘူးနော် ကောင်မလေးကချောချောလေး မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ ..."

ကုမ္ပဏီထဲမှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေရယ် တူယှဉ်မှီကတော့ နည်းနည်းလေးမှ ကို ဂရုမစိုက်။

နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို စူးမှာ ဆိုးလို့ အင်ဖက်ကလေးနဲ့ သေချာပတ်ကာ ပန်းစည်းကိုရင်မှာ ပွေ့ပြီး မတ်တတ်လေးရပ်ကာ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ပင် အော်ရောင်းနေမိသည်။

ဆင်းရဲသားပန်းသည် ကောင်မလေးရဲ့ စတိုင်အပြည့်နဲ့ ပါ။ ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီလေးက အဟောင်းအနွမ်းလေး၊ ထဘီလေးဆိုရင်လည်း ဆေးရောင်ဖျော့ပြီး ညှိုးညှိုးမှိုန့်မှိုန့်လေးဖြစ်နေတာလေ။

သို့သော် ...

သူမကလေးရဲ့ မျက်နှာကလေးကတော့ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းလို့ နေ၏။ တက်ကြွနေတဲ့ ဟန်ကလေးကလည်း အထင်းသားကလေးကို ပေါ်လွင်နေသည်။

"နှင်းဆီပန်းတွေ ရမယ်နော်"

"နှင်းဆီပန်းတွေရမယ်"

"တစ်ပွင့်မှ နှစ်ဆယ်တည်းပဲ ... လျှော့ဈေး ... လျှော့ဈေး"

တူယှဉ်မှီ ရင်ခုန်သံလေးတွေမြန်နေရသည်။ ဒေါ်မဟာစံရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို သူမစောင့်ကြည့်နေတာလေ။ ခုချိန်ထိ သူမလုံးဝ မတွေ့ရသေးချေ။

"ဟိတ် ... ဟိတ် ကောင်မလေး ... မင်းဘာဖြစ်လို့ ဒီနားမှာ လာရောင်းနေတာလဲ ... သွား ... သွား ... တခြားနေရာမှာ သွားရောင်း ... ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဒေါ်မဟာစံက နှင်းဆီပန်းဆို သိပ်မုန်းတာ၊ သူတွေ့ရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ် ကောင်မလေး ..."

"ဟာ ... ဘာဆိုလို့လဲ ... ဦးလေးရဲ့ ၊ သူမုန်းတာနဲ့ ပဲ ဈေးမရောင်းရတော့ဘူးလား၊ ဒီနေရာလေးက လူသွားလူလာများ နေလို့ ရောင်းတာ

ပါ ..."

ကားပါကင်နေရာချပေးတဲ့ အစောင့်ဝန်ထမ်းဦးလေးကြီးက တူယှဉ်မှီကို လာတားဆီးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရိပ်တွေက အထင်းသားနဲ့ ။ တူယှဉ်မှီကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ ဈေးရောင်းစားနေတာ သူမတစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်တာ။ ဟိုဘက်မှာ ဆို စာစောင်ဂျာနယ်တွေရောင်းတဲ့ သူရှိတယ်။ မုန့်ဗန်းလေးတွေ ချရောင်းနေတဲ့ ဈေးသည် ရှိတယ်။ ကုမ္ပဏီအရှေ့မျက်နှာစာနဲ့ လွတ်တယ်ဆို ပေမယ့် သူတို့ က ဆိုင်ခုံနဲ့ ရောင်းတာလေ။ သူမက လက်ပွေ့ရောင်းတဲ့ သူ။ ဘာမှ လာပြောလို့ မရဘူး။

"မဖြစ်လို့ ပါကောင်မလေးရယ် ... မင်းကိုစေတနာနဲ့ ပြောတာ မင်း ဒုက္ခရောက်မှာ စိုးလို့ ဦးလေးတို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က နှင်းဆီပန်းတွေကိုအရမ်းမုန်းတာ ... အခု မင်းရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်ထားတာက နှင်းဆီပွင့်တွေလေ ... တခြားပစ္စည်းရောင်းတာဆိုရင် ဦးမကန့်ကွက်ပါဘူး ... ဥပမာ စပယ်ကုံးလေးတွေ လက်ပွေ့ရောင်းတာမျိုးပေါ့ ... အခု မင်းရောင်းနေတာက ဒေါ်မဟာစံအရမ်းမုန်းတဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေဖြစ်နေလို့ လေ ... ဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာပါ။ ဒေါ်မဟာစံ သိပ်မကြာခင် ကုမ္ပဏီကိုရောက်လာတော့မှာ ကောင်မလေး ... သူမလာခင် မင်းထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပဲ ..."

"ဒေါ်မဟာစံ ... ဟုတ်လား ..."

"ဟုတ်တယ် ... ဒီစံတော်ဝင်ရတနာကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးပဲ ..."

"

"ရပါတယ် ... သူမုန်းလို့ မဝယ်ချင်လည်း မဝယ်နဲ့ ပေါ့ ... ကျွန်မတခြားလူတွေကို ရောင်းမယ်"

တူယှဉ်မှီရဲ့ စကားလေးကြောင့် ဝန်ထမ်းလူကြီးက တစ်ချက် စုတ်သပ်လိုက်သည်။

"ဟာ ... မင်း ... မင်းကွာ ... တော်တော်ပြောရဆိုရခက်ခက် ..."

"ဟင် ..."

ဝန်ထမ်းဦးလေးကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေပြူးကာ ပြောလက်စ စကားလည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ရပ်သွားပြီ။ နောက်ဆုံးပေါ် အကောင်းစားကား အနက်ရောင်ကြီးတစ်စီးက သူမတို့ ရပ်နေတဲ့ နေရာလေးရဲ့ ဘေးနားမှာ ကပ်ပြီး ခေါင်းထိုးရပ်သွားတာလေ။

သိလိုက်ပြီ။

ဒါဟာ ... ဒေါ်မဟာစံရဲ့ ကား။

တူယှဉ်မှီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ တွန့်ခနဲ ပြီးသွား၏။ တွေ့ချင်နေတာလေ။ သူမ အရမ်းတွေ့ချင်နေတာပါ။

ဝန်ထမ်းလူကြီး သူမဆီမှာ အာရုံမထားနိုင်တော့။ ထိုးရပ်သွားတဲ့ ကားကြီးဆီ အပြေးတစ်ပိုင်းသွားပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးနေတာလေ။

တူယှဉ်မှီမျက်နှာကို ကားကြီးဆီတည့်တည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်က နေ မနားတမ်းအော်လိုက်တာက ...

"နှင်းဆီပန်းတွေ ရမယ်နော် ..."

"နှင်းဆီပန်းတွေ ..."

"ဟောဒီမှာ ... တစ်ပွင့်ကိုမှ နှစ်ဆယ်တည်းပဲ လျှော့ဈေးနဲ့ ရောင်းတာနော် ... ဘယ်သူမှ မရောင်းနိုင်တဲ့ ဈေးနဲ့ ကို ရောင်းနေတာ ဝယ်ထားကြ ... နှင်းဆီလေးတွေရမယ်"

ဒုန်း ...

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ပြန်ပိတ်လိုက်တဲ့ ကားတံခါးသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်။ ပြီးနောက် ... ခွာမြင့်ဒေါက်ဖိနပ်သံနဲ့ အတူ သူမရှိနေတဲ့ နေရာလေးဆီ လျှောက်လာတာက ဒေါ်မဟာစံ။

တူယှဉ်မှီက ဒါကိုမသိချင်ဟန်ပဲဆောင်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလေးလှည့်လိုက်ပြီး ...

"နှင်းဆီပန်းတွေနော် ... နှင်းဆီပန်းတွေရမယ် ..."

"တစ်ပွင့်မှ နှစ်ဆယ်တည်း ..."

"နှင်းဆီပန်းတွေရမယ် ..."

"ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ကွ ..."

သူမနောက်ကျောဘက်ဆီမှာ ခေါ်သံစူးစူးလေးကြောင့် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အားပါးပါး ... ဒေါ်မဟာစံပါလား။ ကြည့်စမ်းပါဦး ... အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နားကပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျိန်ဆိုပြရင်တောင် ယုံရခက်လောက်သည် ။

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါနဲ့ ကိုက်ညီလောက်အောင် မျက်နှာထားက တင်းတင်းလေးမော့ချီနေ၏။ ထုံးစံအတိုင်း သိန်းချီတန်တဲ့ ချိတ်ကိုပိုးပြောင်အင်္ကျီနဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်လေးဝတ်ဆင်ထားပြီး ပလက်တီနမ်နဲ့ စိန် ရောကွပ်ထားတဲ့ ဘယ်ကကို မျက်စိကျိန်းအောင်ပင် ဆင်မြန်းထားပါသည် ။ လက်မှာ လည်း စိန်ကိုပလက်တီနမ်နဲ့ ကွတ်ထားတဲ့ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်လက်စွပ်တွေက မြင်ရသူအဖို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထလောက်စရာ အံ့သြငေးမောယူရလောက်စရာ ကောင်းအောင်ပင် ဝတ်ဆင်ထားသည် ။

ချမ်းသာနေလိုက်တာ။

သူများ ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ကောင်းစားနေလိုက်တာ။

"ဒီမှာ ... ကောင်မလေး"

"ရှင် ..."

"မင်း... ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ရှင် ... ကျွန်မ ... ကျွန်မဘာလုပ်နေလို့ လဲ အန်တီ ... ကျွန်မ နှင်းဆီပန်းလေးတွေရောင်းနေတာလေ ..."

"အေး ... အဲဒါကိုပဲငါကပြောနေတာ ... မင်းနားမလည်ဘူးလား ... ဒီနားမှာ ဈေးလာမရောင်းရဘူးဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... အန်တီ ..."

"ဘာဖြစ်ရမှာ လဲ ဒါက ငါပိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီလေ ငါခွင့်ပြုတာမဟုတ်ဘဲ မင်းမှာ ရောင်းခွင့်မရှိဘူး ... သွား ... အခုချက်ချင်းထွက်သွား ... တခြားနေရာမှာ သွားရောင်း"

ဟန်ပါပါ၊ မာန်ပါပါနဲ့ သာ မောင်းထုတ်နေတာ နှင်းဆီပန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖုံးမရချေ။ ဒါကို မမှီတ်မသုန် စောင့်ကြည့်နေမိတဲ့ တူယဉ်မှီက မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်တာလေ။

ရယ်ချင်လိုက်တာ ...

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ကို ဟားတိုက်ပစ်လိုက်ချင်တာ။

"ဟိတ် ... မင်းကို ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့ လား ..."

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင် ..."

အန်တီ၊ ဒီပန်းလေးတွေကုန်မှ ထမင်းစားရမှာ မို့ပါ အန်တီရယ် ဒီ
နေရာလေးက လူစည်လို့ ရောင်းနေတာပါ။ မြန်မြန်ကုန်သွားမှ ကျွန်မအိ
မ်ပြန်ရမှာ ပါ အန်တီရယ်... ဒီမှာ ပန်းကလေးတွေက သိပ်လည်း မကျန်
တော့ပါဘူး ... ဟိုလေ ဒီလိုလုပ်ပါလား အန်တီ ...
အန်တီဆက်မရောင်းစေချင်ရင် ဒီကျန်တဲ့ နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို အန်
တီပဲ ကျန်ဖြတ်ဖြတ်လိုက်ပါလားဟင် ... ကျွန်မလျှော့ပေးလိုက်ပါ့မယ်
... ဟင်း ... ဟင်း ..."

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်၊ မင်း ... မင်းက ဒီနှင်းဆီပန်းတွေကို ငါ့ကို
ရောင်းနေတာလား ..."

"ဟုတ်တယ်လေ ... အန်တီ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ... ကျွန်မ ပန်းလေးတွေ
က လန်းဆန်းပြီး လတ်ဆတ်ပါတယ် ... ဟောဒီမှာ ကြည့်"

"အမလေး ..."

ရုတ်တရက် ...

ဆယ်ပွင့်ပါတဲ့ ပန်းစည်းလေးတစ်စည်းကိုယူပြီး ဒေါ်မဟာစံမျက်နှာ
ရှေ့ထိုးပြလိုက်ရာ နဂိုကတည်းကမှ သွေးပျက်ချင်နေတဲ့ ဒေါ်မဟာစံတစ်
ယောက် အလန့်တကြား ထအော်တော့သည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်အန်တီ ... နှင်းဆီပန်းတွေကို
ကြောက်လို့ လား"

"ဆုတ်စမ်း မင်းလက်တွေကို နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း ကောင်မ
လေး ..."

ပြောပြီး သူမနောက်မဆုတ်ရသေးခင်ဘဲ ဒေါ်မဟာစံက ခြေနှစ်လှမ်း
စာလောက် နောက်ဆုတ်သွား၏။

"မောင်တိုး ... မောင်တိုး ..."

"ဗျာ ... မမကြီး ..."

"သွားစမ်း ... သူ့လက်ထဲက ကျက်သရေမရှိတဲ့ ပန်းတွေကိုယူပြီး ခပ်ဝေးဝေးက အမှိုက်ပုံးထဲသွားလွှင့်ပစ်လိုက်စမ်း ..."

"ဗျာ ..."

မောင်တိုးဆိုတဲ့ လူကြီး အံ့သြနေဆဲ ...

"ရော့ ... ကောင်မလေး ... ယူလေ"

ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို သူမဆီကမ်းပေး၏။ တူယှဉ်မှီ အံ့လေးကိုတင်းတင်းစေ့ကြိတ်လိုက်မိသည် ။

"ပန်း ... ယူလေ ... ညည်းအတွက်ပေးနေတာ"

"ပန်း ... ပန်းတွေကိုဝယ်လိုက်တာလား၊ အမလေး ... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာအန်တီရယ် ... ဒါပေမဲ့ အန်တီပေးတဲ့ ပိုက်ဆံများ နေတယ်၊ အကုန်လုံးစာအတွက် သုံးထောင်ပဲပေး ... ကျွန်မ တန်ရာတန်ကြေးပဲ ယူပါရစေ အန်တီရယ် ... မတရားမယူပါရစေနဲ့ ၊ သူတစ်ပါးဆီက မတရားယူတဲ့ သူက ကိုယ့်အလှည့်ကျရင်လည်း မတရားပြန်ပေးရတတ်တယ်တဲ့ ၊ ကျွန်မ မယူချင်ဘူး အန်တီ ..."

"ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... မင်း ... မင်းကများ ..."

"ဟိုလေ ... ကျွန်မမိဘတွေ ဆုံးမသွန်သင်ထားတဲ့ စကားပါ အန်တီ ..."

"ကြီးကျယ်လို့ ... ဟွန်း ..."

"သုံးထောင်ပဲပေးပါ ... အန်တီ ..."

"တောက် ... ခေါင်းရှုပ်စရာကောင်းလိုက်တာ ... ရော့ ရော့ ... သုံးထောင်"

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲအန်တီ"

"မလိုပါဘူး ..."

ပြောပြီးတာနဲ့ အနားကနေ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတဲ့ ဒေါ်မဟာစံ။ နှင်းဆီပွင့်တွေကိုမြင်ပြီး သွေးပျက်မတတ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေတာလေ။ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ချမ်းသာမှုတွေကို မတရားယူပြီး ခံစား စံစားနေတဲ့ သူပါ။ တူယှဉ်မှီရဲ့ စကားလုံးတွေက သူမကိုအကြီးအကျယ် ထိသွားတယ်ဆိုတာသိသည်။

ကျေနပ်တယ်။

အရမ်းကျေနပ်တယ် ဒေါ်မဟာစံ။

ဘာပဲပြောပြော ...

ဒီနေ့တစ်နေ့တာလုံး ရှင့်စိတ်တွေ ကြည်လင်မနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ညအိပ်ရာဝင်အိပ်မက်တွေလည်း မလှပနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် ဒေါ်မဟာစံ။

အဲဒီအတွက် ...

ကျွန်မ အရမ်းကျေနပ်တယ်ရှင်။

နေရာလေးကနေ ထွက်ခွာသွားတဲ့ ဒေါ်မဟာစံဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ နောက်ပိုင်းလေးကိုကြည့်ရင်း ရင်ထဲကနေ ပြောနေမိတော့သည်။

"ဟိတ် ... ကလေးမ ... ပေး ... ပေး ... ပန်းတွေ"

သူမလက်ထဲက နှင်းဆီပန်းလေးတွေကို ဆွဲလှလိုက်တဲ့ ကားပါကင်

စောင့်ကြီး ဦးမောင်တိုး။

ပြီးနောက်မှာ တော့ ...

"သွားတော့လေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ... သွားတော့"

အို ...

ဒေါနဲ့ မောနဲ့ မောင်းထုတ်နေတော့တာပါ။

"ဟေ့ ... ပြောနေတာကြားရဲ့ လား ..."

"ကြားပါတယ် ဦးလေးရဲ့ ၊ သွားမှာ ပေါ့ ... ကျွန်မပန်းတွေကို အကုန်လုံးဝယ်သွားတဲ့ ဒီကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးမကြီးဒေါ်မဟာစံကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကြည့်နေမိတာပါ ... ကဲ ... သွားပြီ၊ သွားပြီ ... တဲ့တာပဲ ဦးလေး"

ပြောပြီးတာနဲ့ နေရာလေးကနေ ခပ်သွက်သွက်လေးထွက်ခဲ့လိုက်တဲ့ တူယုဉ်မို့။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော့ သူမရဲ့ သူငယ်ချင်းမလေးသဝဏ်လွှာက စောင့်ကြည့်နေတယ်လေ။ သူမရဲ့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သဝဏ်လွှာက အဝေးကနေ လက်မလေးထောင်ပြနေ၏။

တူယုဉ်မို့ ...

သဝဏ်လွှာဆီကိုသွားမိသည် ။ ကားလေးထဲ ကြည့်နူးစွာပင် တူယုဉ်မို့ ဝင်လိုက်တော့ ...

"နင် ... အရမ်းတော်တယ် တူယုဉ်မို့ ..."

"ဟား ... ဟား"

သဘောကျစွာပင် တူယုဉ်မို့ရယ်တော့ ...

"ဒေါ်မဟာစံတော့ တော်တော်လေး ဟက်ထိသွားမှာ ပဲ"

"ဟား ... ဟား ဒါတောင်အစပဲရှိသေးတယ် နှင်းဆီပန်းတွေကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ဒေါ်မဟာစံရဲ့ မျက်နှာက သွေးပျက်မတတ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတာလေ၊ နင့်ကိုအနီးကပ်မြင်စေချင်တယ် သဝဏ်လွှာရယ် ... သူဟန်ကိုမဆောင်နိုင်တာသိလား"

"အေးပါဟယ် ... ငါလည်း ခံစားမိပါတယ် ဘယ့်နှယ်လဲတူယှဉ်မီ ... နင်ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား ..."

"ကျေနပ်တယ် ..."

"ပြီးတာပဲ ..."

"ဟား ... ဟား ..."

"ဟင်း ... ဟင်း ..."

ရယ်မောသံလေးတွေက ကားလေးထဲမှာ လှိုင်တက်သွားသည် ။ တစ်လမ်းလုံးပြောလာမိကြတာ ဒေါ်မဟာစံအကြောင်းတွေချည်းပဲလေ။
